

אגרא דכלה

יגרע בשם התאר שלו צור"ף, רק ענין התואר שלו צורף הוא כאשר יתגדר במלאכתו לעשות כלי יפה, וביותר שיתגדר יופי הכלי, תוגדר שמו בתואר צור"ף מופלא. כן הדבר בתאר איש הישראלי אשר הוא כאשר מתנהג במלאכתו בתורה ועבודה בלי נטות ימין ושמאל, ולא יגדל שמו בתאר ישראל'ל כאשר יחקור בחקירה לעשות, לזה יקרא איש הישראלי השלם, זה תוכן דבריו המשכיל. וכאשר תתבונן בענין הזה תבין בכמה מקומות בתורה מה שאמר דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם. דואמרת אליהם מיותר. אך הוא במקום שיש חשש שיבואו לחקירות, אמר הוא ית' ואמרת אליהם שהם בני ישראל'ל שהוא תאר המיוחד להם, לא לבם ילך בזה, והולך בתו"ם (בישראל אביהם יעקב איש תם) ילך בטח, דוק ותשכח. והנה בכאן גם כן תוגדל החקירה למה עשה הש"י ככה שהמת יהיה טמא ליטמא את החיים, ומה פשע המת אשר פקד עליו הצור תמים לאסוף נשמתו. והנה המשכילים בחכמה ידעו תבונות, אך אשר הוא ריק מהחכמה יבא לשיבוש הדעת בחקירה ויפול לספיקות. לזה אמר להם בהקדמה גם כן שזה תוארם בני אהר"ן (ויקרא כא א) אשר בשלום ובמישור הלך (מלאכי ב, 1), כן גם כן לא תגדל שמם התוארי בני' אהר"ן כאשר ילכו בגדולת החקירות, רק שמם יתגדל כאשר יתנהגו בקדושת אהרן, הבן מאד:

[ובספר בני יששכר - מאמרי חדש סיון - מאמר ה: והנה נראה לפרש דבריהם עפ"י הנאמר בפסוק אתה הראת לדעת כי הוי"ה הוא וכו' [דברים ד לה], והנה תיבת לדעת הוא מיותר כי ידיעה נופל על דבר הנודע מבלי ראייה רק נודע הדבר על ידי הודעה מאחרים וכיוצא, משא"כ כשואר הדבר הנה נראה לעינים ואין צורך להודעה והוא ליה למימר אתה הראת כי י"י וכו', אך תשכיל ותדע דמי שעמדו רגלי אבותיו על הר סיני ובתורת י"י חצפו אפילו בפסטי התורה בהיות דבאי רבא, אין מן הצורך לו לעסוק בחקירות לעמוד על המחקר במציאות המופת באמונת מציאת הש"י ויחודו וכל העיקרים, כי ע"י התורה נתאמת

הקטעים [סוגריים מרובעים] הינו הוספות מרבינו בענין זה, ממקומות אחרים: אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם וכו' הנה הנה האמירה הראשונה לא פורש מה אמר, אם הכוונה על מה שאמר אחר כך לנפש וכו', הנה זה הוא מאמר בפני עצמו ואמרת אליהם. [ולאורה יש כאן שתי אמירות] הנה הוא לדעתי להיות יש חשש כאשר יראו הכהנים שהם נצטוו מצות יתירות ולהתנהג בקדושה יתירה משאר ישראל, לבל יתגאו מול ישראל שהם קדושים יותר מהם, לזה באה להם האמירה מקודם להקדמה שהם בני' אהר"ן. וזהו אמור אל הכהנים בני אהרן שהם בני אהרן, זה יהיה להם האמירה, להורות כי לא בזכותם וקדושתם היתירה זכו לכל זה, רק זכות אהרן שבניו יהיו גדולים במצות קדושת יותר מישראל, ואם כן מה להם להתגאות בדבר שלא עמלו בו:

[ועיין בענין זה מה שכותב רבינו בספרו בפרשת קרח וז"ל: ויקח קרח וכו' [במדבר טו א]. הקושיא מפורסמת מה לקח. וי"ל על פי פשוטו שלקח מקח רע לעצמו [סנהדרין ק"ט ע"ב], בחושבו שהוא ייחס גדול ויש לו זכות אבות, על כן מלאו לבו להתקומם נגד משה. וז"ש ויקח קרח, לעצמו ולדעתו שהוא בן יצהר וכו', ולא אמר בן יעקב, שאלו העלה בדעתו שהוא גם כן בן יעקב, אזי היה נזכר במדת אמ"ת שהוא מדת יעקב תתן אמת ליעקב [מכילתא ד, ו] וכשמתבונן האדם במדת אמ"ת הוא מבין שפלותו, ואז לא היה בא לידי מקח רע כזה. ובזה משימעיני התורה שלא יסמך האדם על זכות אבותיו להתגאות ח"ו, רק יאמר אם אין אני לי מי לי, אברהם לא הציל את ישמעאל, יצחק לא הציל את עשו. אבל בהתייחסם על הדוכן לעבוד עבודתו ית"ש, אמר בן ישראל, להורות שבבוא האדם לעבוד עבודתו ית"ש, הוא האמת התייחס עם אבותיו, כמ"ש בזהוה שצריך לאמלא באבהו, והבין:]

או יאמר על פי מ"ש בספר חסד לאברהם שהרבה לדבר נגד המתפלספים בחקירות על האמונה, שאמר שאין מן הצורך לזה לאיש הישראלי, כמו שאינו מן ההכרח לצורך לידע מהיכן מוצא הכסף ומאין בא, כי ענין הזה לא יוסיף ולא

דבר המערכת

עיר וקדיש מן שמיא נחית

בשבת קודש זו, יום ל"ב בעומר, כפי שמאריך רבינו הבני' בענין היום הזה שמסיימים את התיקון בלב ונכנסים ליום ל"ג בעומר שהוא ט"ב ימים לפני חג השבועות חג מתן תורתנו, וע"י התיקון השלם אפשר להגיע לבחינת לב טוב שאומר התנא רבי אלעזר בפרקי אבות ועליו אמר רבו ר' יוחנן בן זכאי רואה אני את דברי רבי אלעזר מדברים שבכלל דבריו דבריכם. ב"ל טוב" כלולים כל המידות ותיקון המדות.

שבת זו שלפני וערב הילולת זוהר העולם המאור הגדול רבי שמעון בר יוחאי, אשר את תורתו אנו חיים, ובזכותו אנו קיימים כיהודים אהובים ובורים בשאיפה להתרומם ולהתקרב אליו יתברך, נעתיק את דברי רבינו הבני' בגדולת יום הילולת הצדיק, (רבינו כתב את זה בפרשת יחי החל בכל שנה שבת לפני יום הילולת ח' טבת) וזלה"ק:

ויקראו ימי ישראל למות. ענין אומרו בימי יעקב לשון קרבות למיתה. נ"ל שהוא על פי מ"ש הקדוש הרשב"י באידרא זוטא [זוהר ח"ג רצ"א ע"ג] ביומא דהילולא דילגא, שאמר שכל ימיו היה מצפה ליום הזה, להיות שהצדיקים ביום פטירתם אזי נתוסף רוחם ומגיעים להשגה גדולה שלא השיגו כל ימיהם, ואם כן צדיקים כאלו יש להם בכל הימים קרבות הדעת עד יום המיתה שמצפים אליו להשגה הגדולה והנכבדת, וז"ש ביעקב גם כן ויקראו ימי ישראל למות, שכל ימיו היה להם קרבות עם יומא דהילולא דיליה, והיו כל הימים משתוקקים וכוספים ליום הזה:

ובספר בני יששכר - מאמרי חדש ניסן - מאמר יב וזלה"ק: וכמו כן פירשונו מאמר משה בעת פטירתו אמר בן מאה ועשרים שנה אנכי היום [דברים לא ב], מה תלמוד לומר היום (הברי חז"ל דיעו, ולפי הפשט לא נדע), אבל יתפרש עפ"י דברי רשב"י באידרא זוטא [פ' האזינו רצ"א ע"א] קודם פטירתו אמר שכל ימיו היה מחכה ומצפה ליום ההוא, כי כל מה שהצדיקים משיגים קודם פטירתם אינם יכולים להשיג כל ימי חייתם וכמו"ש תוסף רוחם יגועו [תהלים קכט], וזהו שאמר ג"כ משה בן מאה ועשרים שנה אנכי היום, דבכל המאה ועשרים שנה היה מצפה ומשתוקק להשגות היום ההוא, הנה כאשר בא היום ההוא נגמרה אצלו תשוקתו מכל הק"כ שנה בחיבור, וזהו שאמר בן מאה ועשרים שנה אנכי היום, הבן הדבר: עכלה"ק.

מדברי רבינו המובא בשם בעל הילולת הרשב"י על גדולת יום הילולת הצדיק, אשר ליום הזה קיווה הצדיק, כאשר ביום הזה גילה סתרי תורה לחברייא הצדיק, בזכות היום הזה נתמלא העולם אור התורה אשר מאיר לנו בתוך דור החושך, בתוך ההסתר, לבל ידח ממנו נידח, לתיקון המעשים והמידות,

לחטונה הגדולה הזו מתכוננים בני ישראל לקבלת עול התורה בנגלה ובנסתר ובעיקר לתיקון המדות, בפרט בדברים שבין אדם לחבירו, אשר בזכותו הגדול נפסקה מיתתן של צדיקים התנאים בהקדושים, בזכותו שהיה שלימות תיקון המדות יכל לפטור את העולם מן הדין, כך ביום הגדול הזה בסיון לב טוב, נוכל לקפוץ על העגלה עד לסיום ימי הספירה לתיקון המדות לקבלת התורה בשלימות, וזה לשון רבינו בספרו בני' חודש אייר: הנה בו ביום שמתחיל האור כי טוב להאיר מן התורה היינו טו"ב ימים קודם מתן תורה, בו ביום נתגלית הנשמה הקדושה בעולם אשר תגלה דרך אור כי טוב בתורה, על כן נקרא הקדוש ההוא בוצינא קדישא (היינו נר הקדוש), בו ביום עלה לשמי מרומים וצוה לר' אבא לכתוב לב הגוני נסתרות אשר נתגלו להשאר ברכה מהארת האור הגנוז, עכלה"ק.

בוודאי מי שזוכה להגיע להשתתף בשמחה הגדולה בהילולת הרשב"י ולשפוך נפשו לצדיק ביום הזה, אם זה בתוך מערת הרשב"י אם זה מחוצה לה, ובעיקר שהתפילה תהיה מתוך קבלה אמיתית לתיקון המעשים, לקבלת עול התורה בשלימות, ואחרי זה לרקוד ולפזז לכבוד שמחת הצדיק, כמו שמעיד רביה"ק הבני יששכר בספרו וזלה"ק: ותבין לפי"ז אשר נתאמת לנו מאנשי אמת אשר השמחה ביום הזה על ציון ר' שמעון בן יוחאי היא שלא כטבע דכתיב אור צדיקים ישמח [משלי יג ט]: עכלה"ק. אשרי לו ואשרי חלקו למי שזוכה לשמחה האמיתית הזו לכבודו של הרשב"י ולכבוד אור תורתו, וגם מי שלא זוכה מכל סיבה שהוא, יכול להתקשר לצדיק, בכל פינה נידחת בעולם יכולים לדבר אל הרשב"י, כוחו והשראותו נמצא בכל מקום אם יהודי מתקשר אליו ורוצה בכוחו לקבל על עצמו קבלת טובות, בוודאי ימצא אצלו את הרשב"י לזכר אליו, לבקש מהצדיק שישפיע עליו "לב טוב" לתיקון המעשים, ובעיקר לא לעשות מהסתת עיקר ביום הזה, ולשמח בשמחה אמיתית בחזונו והילולת הצדיק, וע"י זה ישפע שפע רב בכל העולמות, לתיקון המעשים להגיע מתוקנים ליום החמישים יום קבלת התורה, וכבר בשב"ק לעשות הכנה דרבה בקשר החזק של כלל ישראל עם התורה כדברי רבינו בספר בני' מאמר השבתות ג וזלה"ק: ולפי זה מהראוי להבין מהו ויקדש אותו, ונראה שהוא מובן על פי דברי ר' שמעון בן יוחאי להלן שאמר הקב"ה כנסת ישראל יהיה בן זוגך, ואמר הקב"ה לישראל בסיני זכור את יום השבת לקדשו [שמות יח ט] הוא כענין קידושי איש ואשה שיהיו יחד לזוג, וזהו ויברך אלקים את יום השביעי במעשה בראשית, ויקדש אותו במתן תורה: עכלה"ק.

בברכת שלמה אבא
דידכס פנאס בן יוחאי בן אהא

ביום שני הבעל"ט י"ט אייר הילולת הרה"ק רבי מנחם מענדל ב"ר יוסף מרימנוב זי"ע

התקרבותו של רבינו ה"בני יששכר" לרבו הרבי ר' מענדלי היה כשרבינו היה צעיר למים, ונהיה לאחד מבחרי תלמידיו ורבינו היה מיוחד סגולה שירדו לסוף דעתו והבינו את צפונת הליכותיו ודרכי התנהגותו הפנימי והסתורי, אשר רק אנשים בעלי דוגא נעלה ועילאית כדוגמתו, יכולים לתפסן ולהרגישן,

הרבי ר' מענדלי אמר על רבינו עם תחילת התקרבותו אליו "דער יונגער מאן האט יונגערע אויגן, הוא רואה טוב" ונהיה לאחד משיחתי שוחט מסוים שהיה נראה לכל שהינו ראי שמים, ואברכים ברימנוב שהחזיקו ברבינו וראו עליו איש גדול וקדוש הפסיקו גם הם מלאכול מהבשר הזה, חותנו של רבינו ניסה להניע מהחלטתו זו, ורבינו מאן להיענות להפצרותו, ולא רצה לומר לו את טעמו, ורבינו הסכים ללכת לדין תורה בנידון בפני הרבי ר' מענדלי, ושם יאמר את הטעם, השוחט לא רצה להצטרף לד"ת באמרו עם זאטוט כזה אנש ל"ת? , ורבינו הלך על חתנו חותנו, ובכונא לרבי ר' מענדלי, התלונן בפניו על חתנו המחרימ את שוחט עירתם, פנה הרבי ר' מענדלי לרבו ושאלו: אברך מדוע אתה עושה כן?

בהיותו בביתנו בעת ה"קידוש" לרגל השבע ברכות ראיתי: כי הוא לא ברך ברכה אחרונה, השיב רבינו, ואם יהודי שוכח פעם לומר ברכה אחרונה, כבר אסור לאכול משחיטתו? תמה ר' מענדלי, אז גחן רבינו לעבר הרבי ר' מענדלי ולחש לו משהו באזנו, לאחר מכן הגביה הרבי ר' מענדלי את עיניו ופנה לחותנו באמרו: דער יונגערמאן

ביום שישי-עש"ק הבעל"ט כ"ג אייר הילולת הרה"ק רבי יהושע ב"ר אריה לייב מדינוב זי"ע

להיכנס לשם כל השנים. הפעם באו לבית הדין שני בעלי דינים אחד מהם היה איש מכובד ובעה"ב חשוב, ורבינו פסק ע"פ דעת תורה נגד אותו איש מכובד, וכמובן לא מצא חן בעיני אותו איש מכובד פסק הדין, והחל לשפוך קיתותיו של בוז על רבינו, מי אתה מה אתה מבין בתורה צעיר שכמותך וכו'... ורבי יהושע כמובן יטב שם, ומניא הפסיק אליהו הנביא לבוא אליו, ולא ידע מי עשה הסיבה לכך, והיה בצער, ועשה שאלת חלום, ואז גילו לו כי הסיבה הוא כי שמע איך שמביישים את ה"בני יששכר" ולא מיהא, לכך הפסיק אליהו הנביא לבוא אליו.

מדי הלך לרבינו לבקש ממנו מחילה שידע את גדולו, אבל לא עד כדי כוחו הגדול בשמים, וכמובן רבינו מיד מחל לו, אבל רבינו מרוב ענוותנותו שבגללו היה רבו בצער, ורבו צריך לבוא לבקש מחילה ממנו, מיד עזב את עיר דינוב, והלך לגלות ממקום למקום, כפי שכבר כתבנו שהיה רב בעשר עיירות, ובשנת תק"צ כאחד עשר שנה לפני פטירתו, חזר לדינוב ובחר לעצמו מקום למנוחת עולמים בבית החיים בו טמון רבו רבי יהושע מדינוב, למרות שכבר היה בית החיים מלא, וכבר קברו אז בבית החיים החדש, ולא מצא מקום רק בפניה בקצה בית החיים, למרות זאת רצה להיקבר שם.

זכתה העיר דינוב, לרבנים גדולים וקדושים, שרפי מעלה שלא בהשגתנו בכלל, בוודאי קדושתם של צדיקים אלו לא זהו משם, ומשפיעים על הבאים לשהות אצלם ישועות ורפואות כבימי חייהם, זכותם יגן עלינו.

רבי נפתלי מרופשיץ זצוק"ל החל במוצאי שבת ו"א אייר, הטמון בעיר לאנצוט הקרוב לדינוב, ועוד קבוצה של יהודים שבאו מרחבי תבל לתפילות על קברי הצדיקים בכלל ולרגל הילולת הרה"ק

העיד בפני לא מזמן יהודי מבוגר בגיל 86 שהיה בגיל 15 בעת המלחמה, בשם ר' מרדכי רינגל הי"ו שעוד זוכר את החדר בדינוב, בו לפי המסורת היה לומר רבי יהושע עם אליהו הנביא, וזה היה מעל החיידר בו למדו תינוקות של בית רבן עם המלמדים עד לתקופת השואה, והחדר היה בעליית הגג נעלה, והיה פחד גדול

המלך הכבוד, ואפילו בפשטי התורה בהלכותיה שור בור מבעה הבער הנה שם המלך מסתתר בלבשו ויקבע האמונה בלב איש הישראלי כיתד בל תמוט עולם ועד:

ובספר בני יששכר - מאמרי חדש אדר - מאמר ג' - דרוש ב': והנה החקירות לאיש הישראלי הרפה היא, כי האמונה היא בטבע בזרעו של אברהם כמ"ש לעיל (כי ידעתיו וכו'), ומי שאין מספיק לו הקבלה ורוצה לחקור בחקירות, הנה הוא כמודה ח"ו שאין לו סדר השתלשלות היחוס מרועו של אברהם, על כן לא רצה משה רבינו ע"ה לומר להם זה הדבר בפירוש, דאז היה מורה ח"ו שיש מקום להסתפק ביחוסם, ובאמת הם כולם זרע בירך י", אחת היתה ופרסמה הכתוב (שמ"ר פ"א כ"ח), על כן אמר להם זה ברמז, הבן דבר מתוך דבר כי קצרתין!

הדבר בלב הוגיה מבלי ספק, וזהו שכתב החסיד מהר"י יעבץ שענינו ראו בשעת גזירת שמד, אותן החוקרים אשר עמדו על האמונה במחקר המירו כבודם בלא יועיל ביום זעם, ואותן אשר הספיק להם אמונת התורה אפילו הנשים וקולי הדעת קדשו שם הנכבד והנורא, והנה לכאורה מהראוי שיהיה הדבר בהיפך כי הדבר שהושג ע"פ השכל הוא כאילו נראה לעין:

אך הוא כמו שכתבתי כמה פעמים, האמונה הבאה לאדם מצד חקירתו ושכל האדם, יש לו סוף, על כן גם לאמונתו יש סוף כשיכריחנו איהו מכריח וכיוצא, משא"כ האמונה מצד האין סוף ב"ה אין לאמונה זו סוף, והנה האמונה הזאת באת לנו מירושת אבותינו וממעמד הנכבד אשר הש"י הסתיר ניצוצי אורה בהתורה הקדושה, היא היא הנאצלת ממנו מאור מעטה לבושו, והנה השכל המתבונן בתורה הנה שם הוא

מדור הטע"ם:

[ר"ת - הלכות טעמים ענינים מנהגים] בעריכת הרה"ג ר' אברהם צבי פננהיים שליט"א

אור צדיקים ישמח. (שם)

אמור - ל"ג בעומר

טעם למנהג ישראל להרבות בנרות ומאורות

מנהג ישראל תורה הוא להדליק נרות ומאורות ביום זה, לכבוד האור כי טוב שמתחיל להתנוצץ ביום זה היקר ל"ג בעומר, טו"ב ימים קודם מתן תורה, ולכבוד נשמת מאור התורה בוצינא קדישא אשר נתגלה ביום הזה, וביום הזה עלה לשמי מרומים והוא יומא הילולא דיליה לאורו נסע ונלך. (בני יששכר) עוד טעם נוסף לריבוי האורות שנהגים להדליק ביום זה, דמצינו באידרא קדישא שהיה היום ההוא מתארך באורו ולא היה רשות לאור היום להתחשך, היינו שיתפנה מן העולם, עד שנתן לו ר' שמעון רשות, הנה לבעבור זה מרבין אור ביום הזה. (שם)

השמחה על ציון רשב"י הוא שלא כטבע

נתאמת לנו מאנשי אמת אשר השמחה ביום הזה על ציון ר' שמעון בן יוחאי היא שלא כטבע, דכתיב

טעם להמנהג לירות בקשת מנהג ישראל אשר התלמידים בני בי רב יורו בקשת ביום הזה, והנה שמעתי מאת כבוד אדומ"ו הרב הקדוש מהרמ"מ מרימאנוב זצוק"ל הטעם הוא כי בימי ר' שמעון לא נראתה הקשת, והנה ביום עלותו למרום עושיין הסימן הזה. (שם)

ונראה לי עוד טעם על מנהג הקשת, כי בחג השבועות הוא זמן עיבור יששכר עמוד התורה, וכבר כתבנו לך הארת הטוב שבתורה מתחיל להתעורר טו"ב ימים קודם קבלת התורה, היינו ל"ג בעומר, ובחנוכה נולד יששכר, לכן מדליקין אז נרות של מצוה, כי הוא הזמן אשר נתגלה אור הגנוז שבתורה להאיר לישראל עד אשר יתגלה משיח צדקינו, נמצא לפי זה ביום ל"ג בעומר הוא התחלת התנוצצות של האור כי טוב, ובחנוכה הוא נעשה בפועל הטבת המנורה, והנה חנוכה בכסלו מזלו קשת, על כן בל"ג בעומר ויורו המורים בקשת הבן. (שם)

מהנעשה בחצרות קדשינו:

ולאחמ"כ נסעו ללאנצוט לציון הרה"ק מרופשיץ. בשבוע הבעל"ט יהוה בדינוב קבוצות יהודים הבאים לפולין להילולת הרה"ק רבן של ישראל רבי מנחם מענדל מרימנוב זצוק"ל, החל ביום ב' י"ט אייר הבעל"ט.

מרופשיץ, השבת עברה בהתעלות מיוחדת, כאשר הורגשה ההתרוממות באוירה המיוחדת של שבת בדינוב בצל קורת הצדיקים. במוצאי שבת התקיים סעודת מלווה דמלכה בדינוב

רבי נפתלי מרופשיץ זצוק"ל החל במוצאי שבת ו"א אייר, הטמון בעיר לאנצוט הקרוב לדינוב, ועוד קבוצה של יהודים שבאו מרחבי תבל לתפילות על קברי הצדיקים בכלל ולרגל הילולת הרה"ק

העולים לדינוב:

בשבת זו פרשת אח"ק שהו בדינוב כמאמר יהודים קבוצה אחת בראשות כ"ק אדמו"ר מספינקא ארה"ב - לרגל הילולת זקנו הרה"ק

בכל ליל שישי בשעה 10.00 מתקיים שיעור בספר 'אגרא דכלה' בבית המדרש דינוב רחוב בלזר 17 שכונת בית ישראל.

מדי יום רביעי שיעור בספה"ק 'בני יששכר' ע"י האדמו"ר מסאסוב שליט"א בבית מדרשו רח' רש"י 44 יום בשעה 8.15

זמן תפילות שחרית בשב"ק בשעה 9.45 - קידושא רבא במקום - בבית מדרשינו לא מדברים בשעת התפילה וקריאת התורה